

КІЛЬКІСНІ МЕТОДИ В СОЦІАЛЬНО-ДЕМОГРАФІЧНИХ ДОСЛІДЖЕННЯХ

QUANTITATIVE METHODS IN THE SOCIAL AND DEMOGRAPHIC RESEARCH

Cite: Sarioglo, Volodymyr, & Korzhunova, Nataliia (2026). Informatsiine zabezpechennia sotsialno-ekonomichnoi polityky v Ukraini: vid frahmentovanykh danykh do obgruntovanykh rishen u konteksti yevropeiskykh pidkhodiv [Information Support for Socio-Economic Policy in Ukraine: from Fragmented Data to Evidence-Based Decisions in the Context of European Approaches]. *Demohrafiia ta sotsialna ekonomika — Demography and Social Economy*, 1 (63), 61—79. <https://doi.org/10.15407/dse2026.01.061>

<https://doi.org/10.15407/dse2026.01.061>

УДК 338.2:004.6:35.07(477)

JEL Classification: O38, C80, H83, K24

ВОЛОДИМИР САРІОГЛО, д-р екон. наук, проф., член-кор. НАН України
Інститут демографії та досліджень якості життя імені Михайла Птухи НАН України
01032, Україна, м. Київ, бул. Т. Шевченка, 60
E-mail: sarioglo@demography.org.ua, sarioglo@ukr.net
ORCID: 0000-0003-4381-9633
Scopus ID: 6508056314
Researcher ID: GNN-0699-2022

НАТАЛІЯ КОРЖУНОВА, канд. екон. наук, старш. наук. співроб.,
Інститут демографії та досліджень якості життя імені Михайла Птухи НАН України
01032, Україна, м. Київ, бул. Т. Шевченка, 60
E-mail: nata7vk@gmail.com
ORCID: 0000-0002-3034-8097

ІНФОРМАЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОЇ ПОЛІТИКИ В УКРАЇНІ: ВІД ФРАГМЕНТОВАНИХ ДАНИХ ДО ОБҐРУНТОВАНИХ РІШЕНЬ У КОНТЕКСТІ ЄВРОПЕЙСЬКИХ ПІДХОДІВ

У статті розглянуто проблематику інформаційного забезпечення соціально-економічної політики України в контексті переходу від фрагментованих і несвоечасних даних до цілісного інформаційного поля, здатного підтримувати розробку, реалізацію, моніторинг і оцінювання політики на основі доказів даних. Показано, що у 2014—2021 рр.

© Видавець ВД «Академперіодика» НАН України, 2026. Стаття опублікована на умовах відкритого доступу за ліцензією CC BY-NC-ND (<https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/>)

© Publisher PH «Akademperiodyka» of the NAS of Ukraine, 2026. This is an open access article under the CC BY-NC-ND license (<https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/>)

прогалини у статистичній та адміністративній інформації (відсутність переписів, обмежені можливості проведення міжнародних обстежень, нерозвиненість системи адміністративних реєстрів, відсутність повноцінної статистики щодо ВПО) призвели до погіршення якості та інституційної роз'єднаності даних. Після повномасштабного вторгнення РФ ситуація ускладнилась через призупинення або обмеження низки державних статистичних спостережень, що підвищило залежність від альтернативних, часто фрагментарних джерел з неоднаковою верифікованістю. Це зумовлює ризики недостатньо обґрунтованого визначення стратегічних цілей та індикаторів у державних програмах і стратегіях.

Метою статті є визначення особливостей нормативно-правового регулювання ЄС щодо основних аспектів збирання, оброблення, зберігання і використання даних та обґрунтування основних напрямів формування сучасного інформаційного забезпечення (інформаційного поля) соціально-економічної політики в Україні. Основними методами дослідження є загальнонаукові методи аналізу і синтезу, індукції та дедуції, а також спеціальні методи порівняльного та інституційного аналізу. Новизна статті полягає в тому, що автори на основі дослідження та оцінки досвіду розвинених країн, насамперед країн ЄС, визначили основні риси нової парадигми формування інформаційного простору для розробки, реалізації, моніторингу та оцінки соціально-економічної політики. Встановлено основні виклики та пріоритети розвитку інформаційного простору для формування соціально-економічної політики та прийняття обґрунтованих управлінських рішень в Україні.

Теоретико-методологічна частина статті узагальнює сучасні підходи ЄС до формування «простору даних» для врядування, науки та економіки, з акцентом на інтегрованість, повторне використання, конфіденційність і відповідальне застосування аналітики та алгоритмів (зокрема в умовах розвитку ШІ). Проаналізовано ключові регуляторні орієнтири ЄС (GDPR, Директива про відкриті дані, Data Governance Act, Data Act) та їх значення для структуризації ролей і відповідальностей учасників відносин у сфері даних. Обґрунтовано необхідність розроблення багаторівневої інтегрованої моделі інформаційного забезпечення врядування в Україні, включно з процедурами гармонізації даних, механізмами контролю якості та інституційними рішеннями на кшталт надійних посередників даних (*trusted data intermediaries*). Запропоновано бачення цілей і напрямів формування резильєнтного інформаційного поля як передумови підвищення якості управлінських рішень і євроінтеграційної сумісності.

Ключові слова: інформаційне забезпечення політики, управління даними, простір даних, інтегрованість, євроінтеграція, адміністративні реєстри, офіційна статистика.

Постановка проблеми. Інформаційне забезпечення для розробки та реалізації соціально-економічної політики та досліджень у цій сфері в Україні протягом 2014—2021 рр. характеризувалось усе більшим ступенем фрагментарності, неповноти та несвоєчасності. Це зумовлено як відсутністю переписів населення раундів 2010 та 2020 років, так і певним чином пов'язаним з цим погіршенням якості результатів державних вибіркового обстежень населення. Важливим фактором є також відсутність можливості проведення стандартних міжнародних обстежень, як-от Мультиіндикаторне кластерне обстеження (*Multiple Indicator Cluster Survey*), Медико-демографічне обстеження (*Demographic and Health Survey*), Обстеження вико-

ристання часу (*Time use survey*), Обстеження щодо гендерного насильства (*Gender Based Violence Survey*) тощо. За цей період в Україні також не було впроваджено офіційну статистику щодо ВПО, попри достатньо велику кількість таких громадян, та проблеми їх інтеграції до громад-реципієнтів. Система адміністративних реєстрів щодо населення та домогосподарств виявилася нерозвиненою — наявні реєстри виконували дуже вузькі функції, що не передбачали можливість використання даних з них у формуванні сучасного інформаційного поля для підтримки політичних рішень в Україні.

Особливо слід відмітити недостатню розробленість та гармонізованість нормативної бази щодо формування інформаційного забезпечення у прийнятті управлінських рішень та формування політики: закони України, постанови Кабінету Міністрів України, накази різних міністерств у багатьох випадках є неузгодженими в частині доступу та використання даних. Також доцільно звернути увагу на відсутність інтересу з боку центральних органів виконавчої влади до використання інструментарію розробки та оцінки політики, заснованого на сучасних моделях прогнозування дисбалансу попиту і пропозиції робочої сили на ринку праці, функціонування систем пенсійного забезпечення, оцінки ситуації з масовими захворюваннями тощо. Хоча такі моделі досліджуються і частково використовуються, зокрема в установах НАН України.

Після повномасштабного вторгнення РФ в Україну ситуація суттєво погіршилась. Значну кількість державних статистичних спостережень було призупинено відповідно до положень Закону України «Про захист інтересів суб'єктів подання звітності та інших документів у період дії воєнного стану або стану війни», інші спостереження були суттєво обмежені в охопленні, обсягах та репрезентативності зібраних даних. Спостереження, які за цей час проводились і проводяться міжнародними організаціями, насамперед Міжнародною організацією міграції (*IOM*), Дитячим фондом ООН (*UNICEF*), Фондом народонаселення (*UNFPA*), Міжнародною організацією праці (*ILO*) та громадськими організаціями, забезпечують отримання безумовно корисних, але фрагментарних і обмежених даних, як правило, з невідомим рівнем надійності.

Усе це призвело до того, що стратегічні документи та державні програми розробляються в Україні на недостатньо надійній інформаційній базі, і, відповідно, стратегічні цілі та ключові індикатори часто визначені недостатньо обґрунтовано. Це стосується Стратегії демографічного розвитку, Стратегії зайнятості, проекту Стратегії державної міграційної політики та ін.

Водночас на міжнародному рівні, зокрема в ЄС, методологічна і законотворюча активність щодо формування сучасного інформаційного простору, точніше простору даних, для розробки політики, бізнесу та досліджень суттєво зросла. Ухвалено низку нормативно-правових актів, що регулюють ці питання в ЄС та окремих країнах, формуються оптимальні схеми спра-

ведливого доступу до даних на найнижчих рівнях агрегації та на мікрорівні, принципи та вимоги щодо забезпечення конфіденційності даних та багаторазового їх використання.

Враховуючи ситуацію, що склалася, серйозною проблемою для України у найближчі роки буде формування суцільного сучасного, гармонізованого з ЄС інформаційного поля для розробки, реалізації, моніторингу та оцінки соціально-економічної політики як загалом, так і окремих її програм й заходів.

Актуальність статті зумовлена необхідністю визначення стратегічних цілей та підходів до переходу від фрагментованих даних та інформації для розробки соціально-економічної політики в Україні до суцільного інформаційного поля. Це забезпечить можливість реального застосування принципів розробки політики, заснованої на даних, та прийняття обґрунтованих управлінських рішень, ефективного розподілу ресурсів та зміцнення довіри суспільства до політичних рішень і офіційних даних. Питання щодо управління даними та реформи у сфері статистики також є пріоритетними для України в рамках євроінтеграційних процесів: це відображено в щорічному пакеті документів щодо розширення Європейської Комісії (листопад 2025 р.). У цих документах зокрема зазначено, що Україні слід продовжити узгодження законодавства України з *acquis* ЄС і одним з пріоритетних напрямів є збір, управління та використання даних.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання формування сучасного інформаційного простору, точніше простору даних, для розробки політики та бізнесу відображено передусім у звітах Організації економічного співробітництва та розвитку (*OECD*) [1—2]. Крім того, в останні роки з'явилась низка наукових публікацій, де розкриваються окремі аспекти даної проблематики. Серед міжнародних дослідників насамперед необхідно відмітити праці Д. Бласкес (D. Blazquez), Ж. Доменек (J. Domenech) [3], С. Гіст (S. Giest) [4], К. Валлі Баттоу (C. Valli Buttow), В. Кастельново (W. Castelnovo) та М. Соррентіно (M. Sorrentino) [5—6]. Методи та процедури використання потокових даних для підтримки прийняття рішень розкрито в роботі Дж. Лу (J. Lu), А. Лю (A. Liu), Ю. Сон (Y. Song), Г. Чжан (G. Zhang) [7]. В Україні проблеми інформаційного забезпечення, роль інформаційної політики в економічному розвитку та особливості використання великих даних (*Big Data*) у процесі прийняття управлінських рішень та в економіці зокрема представлено в працях О. Борисюк (O. Borysiuk), М. Дзямулич (M. Dziamulych), Т. Шматковської (T. Shmatkovska) [8], К. Нікітенко (K. Nikitenko), Г. Жосан (H. Zhosan) [9], С. Горбаченко (S. Horbachenko), Н. Клевцевич (N. Klievtsievych), О. Дикого (O. Dykyi) [10].

Аналіз опублікованих в Україні матеріалів свідчить, що вони, як правило, присвячені окремим питанням інформаційного забезпечення політики, мають фрагментарний характер і лише певною мірою відповідають сучасній

проблематиці. Тому для вирішення проблеми інформаційного забезпечення у формування політики та прийнятті управлінських рішень в Україні необхідним є проведення низки різнопланових, але взаємоузгоджених досліджень.

Необхідно відмітити, що дана робота є продовженням досліджень, які розпочато в Інституті демографії в рамках відділу моделювання соціально-економічних процесів і структур¹ у сфері розвитку інформаційного забезпечення сучасної соціально-економічної політики та розробки інструментарію прийняття рішень [11—12].

Новизна статті полягає в тому, що автори на основі дослідження міжнародного досвіду визначили основні риси нової парадигми формування сучасного інформаційного простору для розробки, реалізації, моніторингу та оцінки політики. Встановлено ключові виклики та пріоритети розвитку інформаційного простору для формування соціально-економічної політики та прийняття обґрунтованих управлінських рішень у цій сфері в Україні.

Метою статті є визначення особливостей нормативно-правового регулювання ЄС щодо основних аспектів збирання, оброблення, зберігання і використання даних та обґрунтування пріоритетних напрямів формування сучасного інформаційного забезпечення (інформаційного поля) соціально-економічної політики в Україні.

Методи дослідження. Використано сукупність загальнонаукових та спеціальних методів, зокрема методи аналізу та синтезу — для дослідження та узагальнення міжнародного досвіду та європейських підходів щодо формування сучасного інформаційного простору; індукції (від часткового до загального) та дедукції (від загального до часткового) — у формуванні теоретичних висновків та визначення шляхів адаптації національного законодавства до *acquis* ЄС у даній сфері. Спеціальні методи дослідження: метод порівняльного аналізу в оцінці розбіжностей у формуванні інформаційного простору в Україні та ЄС; інституційного аналізу — для оцінки здатності державних інституцій до впровадження реформ у сфері інформаційного забезпечення та викликів на цьому шляху.

Виклад основного матеріалу дослідження. Протягом останнього десятиліття дедалі чіткіше окреслюються риси *нової парадигми інформаційного забезпечення державного управління* на різних рівнях. У цій парадигмі ключові акценти змістились від формування уніфікованої та відносно сталої системи статистичних показників і наборів даних до створення суцільного інформаційного поля та знанневого середовища, що безпосередньо, системно й своєчасно підтримують процеси прийняття управлінських рішень [13]. Визначальною характеристикою парадигми є принцип інтегрованості джерел даних: ефективне управління в умовах глобальної взаємопов'язаності та взаємозалежності соціально-економічних явищ і

¹ Від 2025 р. — Інститут демографії та досліджень якості життя імені Михайла Птухи НАН України.

процесів потребує комплексного використання інформації з різномірних джерел, які можуть істотно відрізнитись за методологією формування даних, одиницями спостереження, охопленням сукупностей, форматами, структурою та періодичністю оновлення. Мова йде, зокрема, про офіційну статистику, адміністративні реєстри, великі дані (*Big Data*), сформовані цифровими платформами та сенсорними мережами, результати статистичних і соціологічних досліджень недержавних організацій, експертні оцінки, а також інформацію, отриману в межах краудсорсингових ініціатив. Інтеграція таких джерел передбачає уніфікацію форматів даних, структурування даних, забезпечення їх інтероперабельності та формування єдиного інформаційного простору для аналітичних і управлінських потреб [13].

Відкритість доступу до даних та результатів їх аналітичної обробки, реалізовані в межах принципів відкритих даних і відкритої науки, сприяє підвищенню рівня суспільної довіри, розвитку незалежних наукових і прикладних досліджень, створенню інноваційних сервісів, а також залученню широкого кола стейкхолдерів до процесів обговорення та вироблення рішень у сфері інформаційного забезпечення. Прозорість процедур збирання, оброблення й використання даних є важливою передумовою підзвітності органів публічної влади та водночас чинником підвищення обґрунтованості й якості управлінських рішень.

Прийняття рішень на основі даних стає дедалі важливішим у сфері управління, оскільки уряди в усьому світі все впевненіше використовують аналітичну інформацію у формуванні ефективної політики та реалізації стратегій і програм. Інформаційне забезпечення має величезний потенціал для покращення формування політики. Завдяки розвитку інформаційних технологій та інструментів аналіз даних можна проводити з безпрецедентною швидкістю, точністю і деталізацією. Це сприяє формуванню управлінського середовища, в якому дані, зокрема щодо реалізації політичних заходів, стають доступними в режимі, наближеному до реального часу. З'являється також можливість побудови обґрунтованих прогностичних оцінок, що забезпечує можливість розробки більш реалістичних сценаріїв, які можна ретельно перевірити перед упровадженням.

Традиційні цикли збирання та оприлюднення даних офіційної статистики, орієнтовані на щомісячні, кварталні, річні або ще триваліші інтервали, поступово поступаються системам моніторингу в режимі «реального часу» (*near real-time*) [14]. Така трансформація стає можливою завдяки цифровізації статистичних і управлінських процесів, упровадженню автоматизованих механізмів збирання даних та розвитку методів оперативного оцінювання та прогнозування показників. Забезпечення своєчасного доступу до актуальної інформації створює передумови для раннього виявлення негативних тенденцій та реагування на кризові ситуації, гнучкого коригування програм розвитку.

Сучасна інформаційна система врядування має передбачати можливість своєчасної трансформації структури, алгоритмічних рішень та набору використовуваних джерел даних у відповідь на нові виклики — від економічних криз до надзвичайних ситуацій, збройних конфліктів і воєн. Це зумовлює потребу в модульній архітектурі, забезпеченні можливостей масштабування, а також упровадженні механізмів регулярного оновлення моделей та алгоритмів. Гнучкість, адаптивність та трансформативність такої системи виступають ключовими чинниками її резильєнтності та підвищують здатність підтримувати систему управління держави чи регіону навіть за умов високої невизначеності. У процесі побудови інформаційних систем врядування необхідно враховувати не лише техніко-аналітичні вимоги, а й соціальні, правові та етичні аспекти роботи з даними. Зокрема, принцип інклюзивності передбачає рівний доступ різних груп користувачів до даних й інформації, а також можливість їх залучення до процесів збирання, верифікації та інтерпретації даних [13]. Принцип етичності потребує дотримання норм конфіденційності, захисту персональних даних, запобігання упередженості та недопущення дискримінаційних практик у процесі оброблення та використання інформації. Інтеграція зазначених принципів до моделі формування управлінського інформаційного простору підвищує її легітимність, сприяє зміцненню суспільної довіри та забезпечує відповідність міжнародним стандартам у сфері управління даними [2].

Управлінська практика потребує не лише формування та накопичення значних масивів даних і статистичних показників, а й їх цілеспрямованого перетворення на інформацію та знання, релевантні для прийняття рішень. Це зумовлює застосування широкого спектра сучасних методів збирання даних, їх оброблення, гармонізації та аналітичного опрацювання з використанням інтелектуальних систем підтримки прийняття рішень, інструментів машинного навчання, сценарного моделювання соціально-економічного розвитку, а ще засобів візуалізації результатів. За таких умов кінцева мета формування інформаційного забезпечення зміщується від простого збирання даних і фіксації наперед визначеної системи показників до надання обґрунтованих оцінок, стратегічних і тактичних орієнтирів, що забезпечують суб'єктам управління можливість проактивних дій в умовах динамічних змін.

У Європейському Союзі вже сформовано та постійно удосконалюється система взаємопов'язаних нормативно-правових актів, що комплексно регулюють різні аспекти збирання, оброблення, зберігання та використання даних, необхідних для функціонування економіки, формування політики, розвитку науки й суспільства загалом.

Європейська Комісія (далі — ЄК) у 1996 р. ухвалила Програму дій під назвою «Європа на передовій глобального інформаційного суспільства: Поточний план дій» [15]. По суті, це оновлення Плану дій «Шлях Європи

до інформаційного суспільства» [16], започаткованого в 1994 р., що окреслює стратегічні рамки для прискорення переходу Європи до інформаційного суспільства. В грудні 1999 р. ЄК започаткувала ініціативу під назвою «Електронна Європа — інформаційне суспільство для всіх» [17], яка пропонувала амбітні цілі щодо того, щоб зробити переваги інформаційного суспільства доступними для всіх європейців. Підкреслено, що перехід до цифрової економіки, заснованої на знаннях, має стати потужним фактором зростання, конкурентоспроможності та створення робочих місць.

У 2000 р. ЄК ухвалила План дій «Електронна Європа 2002: Інформаційне суспільство для всіх (eEurope 2002)» [18], метою якого було «забезпечити громадянам легкий доступ до важливих публічних даних, а також сприяти онлайн-взаємодії між громадянами та урядом». У червні 2002 р. прийнято План дій «Електронна Європа 2005» (eEurope 2005) [19]. Основні цілі передбачали формування сучасних онлайн-державних послуг, динамічного середовища електронного бізнесу, безпечної інформаційної інфраструктури, застосування процедур бенчмаркінгу та поширення передового досвіду.

У межах ЄС проблематика обміну урядовими даними перебувала в центрі зусиль, спрямованих на впровадження принципу одноразового введення даних (*once-only principle*), схваленого міністрами держав — членів ЄС у Міністерській декларації з електронного урядування 2009 р. [20]. Принцип ґрунтується на базових засадах взаємодії громадян і бізнесу з органами влади, відповідно до яких суб'єкти, що взаємодіють з державою, повинні надавати необхідну інформацію лише один раз, після чого вона може повторно використовуватись органами влади за потреби.

У 2010 р. ЄК започаткувала десятирічну стратегію під назвою «Європа 2020: Стратегія розумного, сталого та інклюзивного зростання» [21]. У цій стратегії концепцію інформаційного суспільства замінено ідеєю цифрового суспільства, і було ухвалено Цифровий порядок денний для Європи. Основною метою Європейської стратегії щодо даних, що була прийнята у 2020 р., є створення єдиного європейського простору даних як повноцінного внутрішнього ринку даних, відкритого для інформаційних потоків з усього світу, в межах якого персональні та неперсональні дані, включно з конфіденційними бізнес-даними, перебуватимуть під належним правовим і технологічним захистом [13]. Європейський простір даних розглядається також як регуляторно цілісний простір, у межах якого законодавство ЄС може ефективно застосовуватись, а всі продукти та послуги, засновані на використанні даних, відповідатимуть нормам і принципам єдиного ринку. Для досягнення цієї мети ЄС поєднує розвиток нормативно-правового та інституційного управління даними із цільовими інвестиціями у стандарти, інструменти, цифрову інфраструктуру та формування відповідних компетенцій у сфері оброблення й аналізу даних [13].

Директива (ЄС) 2019/1024 від 20 червня 2019 р. [22] про відкриті дані та повторне використання інформації публічного сектору для комерційних і некомерційних цілей забезпечує уніфікацію та інтероперабельність державних і регіональних баз даних, зокрема геопросторових і адміністративних реєстрів, їх інтеграцію з іншими джерелами даних та інформації з різних сфер діяльності, а також установлює зобов'язання органів публічної влади щодо забезпечення доступності публічних даних у відкритих і машиночитаних форматах, стимулюючи розвиток інноваційних сервісів на основі відкритих даних.

Регламент (ЄС) 2022/868 від 30 травня 2022 р. (*Data Governance Act*) запроваджує адаптивні механізми обміну та повторного використання даних, а також визначає регуляторні інструменти для тестування нових технологічних рішень в умовах динамічних змін і щораз більшого застосування штучного інтелекту (ШІ) [23].

Із вересня 2025 р. на території ЄС набув чинності Регламент (ЄС) 2023/2854 (*EU Data Act*), який встановлює гармонізовані правила щодо справедливого доступу до даних та їх використання, а ще визначає умови зберігання та оброблення персональних і неперсональних даних. Поняття «дані» трактується у максимально широкому значенні — як будь-яке цифрове представлення дій, фактів або інформації та будь-яка сукупність таких дій, фактів чи інформації, зокрема у формі звукових, візуальних або аудіовізуальних записів [24]. Запровадження цього Регламенту суттєво трансформує підходи до управління даними, як-от у сфері хмарних сервісів, Інтернету речей (*IoT*), «розумних» пристроїв і підключеного обладнання.

Слід зазначити, що *національна нормативно-правова база*, яка регулює інформаційні відносини в Україні, ще й досі не повною мірою узгоджується зі структурою та логікою відповідних регуляторних актів ЄС. Національне законодавство у сфері даних охоплює закони та підзаконні акти, спрямовані на регулювання інформаційних відносин (за винятком законодавства у сфері медіа), доступу до публічної інформації, відкритих даних, адміністративних даних, а також особливостей формування та ведення окремих державних реєстрів. Як порівняти з європейською моделлю регулювання, національне законодавство містить низку норм, що передбачають спрощені механізми доступу до машиночитаної інформації та надають користувачам даних відносно ширший обсяг прав, водночас покладаючи на розпорядників даних значні зобов'язання стосовно їх забезпечення та дотримання. Натомість європейські регуляторні акти встановлюють більш чітко структуровані правила, ролі та межі відповідальності для всіх учасників відносин у сфері оброблення машиночитаних даних.

Необхідність імплементації положень регламентів ЄС до національного правового поля зумовлена не лише зобов'язаннями України в межах європейської інтеграції, а й об'єктивними викликами сучасного цифрового

середовища. Формування нових відносин у сфері цифрових даних потребує збалансованого, недискримінаційного та технологічно нейтрального правового врегулювання, спрямованого на захист персональних і комерційно чутливих даних без створення необґрунтованих бар'єрів для інноваційного розвитку. У цьому контексті поетапна та адаптована імплементація положень регламентів до національного законодавства може стати важливим чинником прискорення економічного розвитку України та її інтеграції до європейського цифрового інформаційного простору [25].

Водночас упровадження принципів управління, заснованого на даних, супроводжується низкою суттєвих перешкод. Насамперед слід зазначити обмежений доступ до даних та труднощі їх обміну, зумовлені недостатньою або надмірно ускладненою міжвідомчою взаємодією в межах державного сектору. Додаткові бар'єри формуються під впливом міркувань конфіденційності та безпеки, які, попри свою легітимність, нерідко призводять до запровадження надмірних обмежень на використання даних. Такі обмеження можуть бути наслідком фрагментарних і складних міжвідомчих угод, відсутності спільних підходів або консенсусу щодо правових рамок і процедур, пов'язаних із ідентифікацією одиниць спостереження, управлінням масивами даних та їх використанням. Суттєвими проблемами залишаються також недостатня узгодженість даних, фрагментація інформаційних систем та невідповідність стандартів даних, що істотно знижує можливість їх повторного використання для аналітичних і управлінських цілей.

Для значної кількості управлінців підходи управління, заснованого на даних, у частині збору, обміну та повторного використання даних сприймаються як незручне відхилення від усталених процедур і стандартних управлінських практик. Частина фахівців розглядає обмін даними як загрозу «власності» на інформаційні ресурси та виступає проти їх відкритості, а інші побоюються ризиків неправильної інтерпретації даних, порушення конфіденційності або зростання власного робочого навантаження [26]. Такий організаційний опір становить один із ключових викликів, що необхідно подолати для успішного впровадження підходів управління на основі даних.

Як і у випадку інших бар'єрів цифрового врядування, вихідною причиною цієї проблеми є недостатній рівень інформаційної культури, а також прояви протекціонізму у сфері надання інформаційних послуг і доступу до даних. Це формує середовище потенційних конфліктів інтересів — як між органами державної влади та окремими підрозділами в їх структурі, так і між виробниками державних даних та зовнішніми користувачами. За цих умов досягнення міжорганізаційного порозуміння щодо спільної потреби всіх державних інституцій у даних як базовому ресурсі результативної та ефективної діяльності набуває вирішального значення. Відсутність консенсусу створює серйозні ризики для розвитку механізмів обміну даними, зумовлює дублювання управлінських функцій і суттєво обмежує

спроможність урядів до повноцінного впровадження практик управління, заснованого на даних. Водночас трансформація організаційної культури у напрямі відкритого доступу до державних даних без стягнення плати потребує належного економічного обґрунтування, що враховує суспільну та управлінську цінність такого підходу і може зумовлювати перегляд механізмів фінансування установ, відповідальних за формування первинних наборів даних.

Загальний потенціал використання даних у державному секторі України, як і більшості країн, залишається значною мірою нереалізованим. Часто проблема полягає не у недостатності даних як таких, а в обмеженій спроможності державних інституцій до їх системної обробки, інтеграції та використання. Ажіотаж навколо великих та відкритих даних лише загострив увагу до структурних недоліків у підходах державного сектору до управління значними обсягами даних та інформації, що збираються або створюються, і можуть бути використані у процесі формування соціально-економічної політики [14]. Надзвичайно важливим завданням для урядів є формування інституційного середовища довіри, у межах якого всі зацікавлені сторони — державні службовці, політики та громадяни — мають бути впевнені, що використання даних відбувається прозоро, відповідально та в інтересах суспільства.

З урахуванням сучасних викликів і тенденцій розвитку управління, заснованого на даних, а також практик побудови й використання інформаційних моделей і систем управління, доцільно наголосити на такому. *Для формування сучасного інформаційного поля для соціально-економічної політики в Україні* в найкоротші строки має бути ініційовано розроблення та впровадження багаторівневої інформаційної моделі врядування, яка б інтегрувала підтверджені науковими дослідженнями й управлінською практикою підходи до управління даними та формування інформаційного забезпечення соціально-економічної політики, заснованої на даних. Модель має бути орієнтованою на підтримку поточних і нових управлінських процесів, спрямованих на належне управління й захист даних, а також на створення, обробку та використання даних упродовж усього їх життєвого циклу в межах цілісного, інтегрованого підходу до розгляду даних як стратегічного державного ресурсу. Формування життєздатної моделі передбачає, зокрема, проведення комплексного аудиту наявних інформаційних ресурсів з метою виявлення прогалин, дублювань і структурних недоліків; належне проектування архітектури інтегрованої інформаційної системи, включно з визначенням її ключових модулів, інтерфейсів і форматів даних; апробацію основних інструментів і рішень; інституціоналізацію через закріплення відповідної нормативно-правової бази та підготовку персоналу; а ще механізми постійного оновлення й адаптації моделі до технологічних інновацій і змін у зовнішньому середовищі.

Інтегрованість у межах багаторівневої інформаційної моделі врядування передбачає розроблення та застосування спеціальних процедур для обґрунтованого й надійного об'єднання даних із різних джерел, сформованих у різних форматах, за різні часові періоди та різними виробниками даних — органами офіційної статистики, міністерствами, державними й недержавними організаціями, зокрема суб'єктами бізнесу та громадянського суспільства. Це, зі свого боку, зумовлює необхідність реалізації процедур гармонізації даних як ключової передумови їх сумісності та повторного використання. Забезпечення такої сумісності є критично важливим для сектору державного управління, оскільки створює можливості комплексного бачення соціально-економічних процесів і повнішого використання потенціалу підходів до формування політики, заснованої на даних.

В умовах розширення кола виробників даних для соціально-економічної політики і досліджень у цій сфері *особливої гостроти набувають питання контролю їх якості, узгодженості та забезпечення конфіденційності персональної інформації*. Міжнародний досвід свідчить, що ефективним інституційним рішенням тут може бути створення спеціалізованих інституцій — надійних посередників даних (*trusted data intermediaries*), відповідальних за полегшення доступу до даних і організацію їх обміну за дотримання встановлених стандартів і вимог безпеки [1]. Потенційно ці функції можуть виконувати органи державної статистики, які володіють значним досвідом управління даними, однак це потребує суттєвого розширення їх повноважень і сфери відповідальності, а також цілеспрямованого підвищення кваліфікації фахівців. Крім того, така інституція має бути незалежною та максимально захищеною від впливу органів державної влади, що допоможе забезпечити об'єктивність її результатів та довіру суспільства до них.

З огляду на обмеженість фінансових і людських ресурсів, реалізація зазначених функцій виключно силами Державної служби статистики України (Держстат) на поточному етапі видається малоімовірною. Тому доцільним видається створення спеціалізованої інституції, наприклад Центру координації діяльності зі збору даних та формування інформаційного забезпечення. Така інституція могла б функціонувати як *міжвідомча платформа, що об'єднує представників ключових виробників даних та інформації*, зокрема органів державної влади й управління, академічних установ, недержавних організацій, наукової спільноти, а також провідних експертів у сфері науки про дані, інформаційних технологій і ШІ. Принциповою умовою діяльності інституції повинна бути її максимальна відкритість і прозорість для всіх зацікавлених сторін і суспільства загалом, що є необхідною передумовою формування довіри до процесів управління даними та до інформаційних продуктів, які створюються на їх основі різними учасниками. Ключовими стейкхолдерами, залученими до створення та функціонування

цієї інституції, мають виступати Кабінет Міністрів України (зокрема через Національну раду з питань статистики), Національна академія наук України, Міністерство цифрової трансформації України, Міністерство освіти і науки України, Держстат, Соціологічна асоціація України та інші професійні й експертні об'єднання. За сприятливих умов, насамперед за наявності відповідних ресурсів і післяінституційного становлення та налагодження ефективної діяльності зазначеного координаційного центру, окремі його функції або навіть їх повний обсяг можуть бути поступово передані органам державної статистики. Такий еволюційний підхід уже реалізовано в низці розвинених країн, зокрема в Канаді, Великій Британії, Австралії, Франції, Фінляндії, Естонії та Швейцарії, що підтверджує його практичну доцільність і інституційну життєздатність [1].

Слід зазначити, що в останні два десятиліття в Україні було напрацьовано дієвий *інструментарій продукування інформації*, необхідної для формування й оцінювання державної політики, на основі спеціальних організаційних рішень. Такі рішення, як правило, передбачали створення інституційних структур, що об'єднували органи державної влади як ключових стейкхолдерів і первинних виробників даних, академічні та інші науково-дослідні (переважно державні) установи, а також комерційні організації, спроможні забезпечувати формування вторинних даних, аналітичну обробку, методологічний супровід, модернізацію й актуалізацію відповідного інструментарію. Окрему роль у цих схемах відігравали комерційні та громадські організації, які брали на себе розроблення, апробацію та первинне впровадження інструментів у межах проектів технічної допомоги, зокрема із залученням провідних міжнародних експертів. Наочним прикладом впровадження зазначеного інструментарію є проведення в Україні моніторингу ефективності програм соціальної підтримки населення, який здійснюється відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 20 червня 2012 р. № 554² Мінсоцполітики, Мінекономіки, Мінфіном, Держстатом, Інститутом демографії НАН України за технічної підтримки Світового Банку. Аналогічно реалізовано порядок формування інформаційного забезпечення для комплексної оцінки бідності в Україні.

Для наближення України до глобальних трендів інформатизації всіх сфер суспільного життя та, зокрема, до впровадження управління, заснованого на даних, доцільно акцентувати увагу на необхідності розроблення комплексної Стратегії інформаційного розвитку України. Така стратегія має бути спрямована на реалізацію узгоджених стратегічних планів і захо-

² Про проведення моніторингу та оцінювання ефективності програм соціальної підтримки населення: Постанова Кабінету Міністрів України від 20 червня 2012 р. № 554. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/554-2012-%D0%BF#Text> (дата звернення: 16.12.2025).

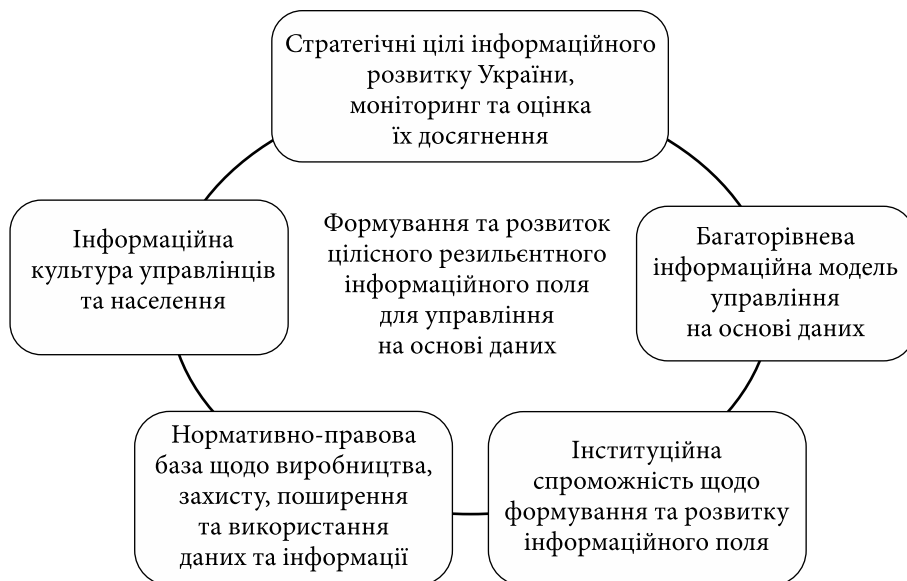

Рис. 1. Основні напрями формування сучасного інформаційного поля для соціально-економічної політики України
Джерело: розроблено авторами.

дів із формування сучасного національного інформаційного простору на основі проаналізованих принципів і підходів.

З-поміж ключових стратегічних цілей інформаційного розвитку України доцільно виокремити:

- формування єдиного інформаційного простору України як інтегрованої, багаторівневої, безпечної та стійкої до зовнішніх впливів системи;
- розвиток нормативно-правової бази та системи інформаційних ресурсів, необхідних для управління й досліджень;
- підвищення рівня координації та взаємодії органів державної влади та всіх зацікавлених сторін у процесах формування й реалізації політики у сфері інформаційного розвитку;
- забезпечення відкритості та доступності даних, зокрема шляхом розвитку концепцій відкритих даних і відкритої науки, а також гарантування рівного доступу громадян до публічної інформації;
- розвиток систем управління знаннями для потреб політики та економіки, зокрема створення інформаційно-аналітичних систем підтримки управлінських рішень і наукових досліджень;
- підвищення рівня інформаційної грамотності та культури, включно з розвитком навичок пошуку, критичного аналізу та безпечного використання інформації серед населення;
- інтеграція України до глобального інформаційного простору.

Отже, формування цілісного резильєнтного (адаптивного та трансформативного) інформаційного поля для цілей розробки та реалізації соціально-економічної політики і досліджень у цій сфері необхідно реалізувати у таких основних взаємопов'язаних напрямках (див. рис. 1):

- формулювання стратегічних цілей інформаційного розвитку України, організація моніторингу та оцінки їх досягнення;
- створення багаторівневої інформаційної моделі управління на основі даних;
- забезпечення інституційної спроможності для формування та розвитку цілісного інформаційного поля;
- розробка сучасної, узгодженої з вимогами ЄС, нормативно-правової бази щодо виробництва, захисту, поширення та використання даних та інформації;
- підвищення рівня інформаційної культури управлінців та населення, подолання організаційного спротиву.

Слід зазначити, що окремі результати у представлених на рисунку напрямках уже частково досягнуті, але вони все ще потребують значної уваги, політичної волі та ресурсів. Враховуючи неухильно зростаючу цінність даних та інформації для державного управління на всіх рівнях, економіки і суспільства, діяльність у зазначених напрямках має бути постійною із залученням всіх основних виробників та користувачів інформації на основі досягнень у сфері інформаційної та цифрової економіки і статистики.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Для України на сучасному етапі розвитку надзвичайно актуальним є формування цілісного інформаційного поля для соціально-економічної політики на основі найсучасніших досягнень інформаційних і цифрових технологій, організаційних рішень та нормативного забезпечення, апробованих у розвинених країнах світу. Дані та інформація мають на практиці набути статусу стратегічного ресурсу економічного, соціального й культурного розвитку України, а принцип державного управління, заснованого на даних, — стати одним із базових принципів розробки та реалізації соціально-економічної політики.

У ЄС сформована та постійно удосконалюється система взаємопов'язаних нормативно-правових актів, що комплексно регулюють різні аспекти збирання, оброблення, зберігання та використання даних, необхідних для формування суцільного інформаційного простору. Попри євроінтеграційні процеси, національна нормативно-правова база ще й дотепер не повною мірою узгоджується зі структурою та логікою відповідних регуляторних актів ЄС. Крім того, закони України, постанови Кабінету Міністрів України, накази міністерств у багатьох випадках є недостатньо гармонізованими в частині доступу до даних та їх використання.

Для формування та розвитку цілісного інформаційного поля для соціально-економічної політики в Україні ключовими пріоритетами є: формування гармонізованого нормативно-правового підґрунтя, перш за все

необхідність розробки та імплементації національного законодавства до *acquis* ЄС у сфері інформатизації та цифровізації; підвищення інституціональної спроможності щодо формування та розвитку інформаційного поля, зокрема шляхом створення багаторівневої інформаційної моделі та спеціалізованого Центру координації діяльності зі збору даних та формування інформаційного забезпечення. Для забезпечення системності заходів із формування сучасного інформаційного поля в Україні, зокрема у соціально-економічній сфері, та стійкості досягнутих результатів необхідним є розроблення Стратегії інформаційного розвитку України, а також відповідних програм її реалізації з урахуванням обмеженості наявних матеріально-технічних і фінансових ресурсів.

У подальших дослідженнях увага буде приділена більш детальним характеристикам простору даних та інформації для управління і досліджень. Важливим є визначення принципів та підходів до формування інтегрованого інформаційного поля на основі різних типів та форматів даних з різноманітних джерел. Технології використання ШІ потенційно відкривають значні можливості у цій сфері.

REFERENCES / ЛІТЕРАТУРА

1. OECD Publishing (2025). National Statistical Offices as Emerging Trusted Intermediaries in data governance. *OECD digital economy papers*, 378. https://www.oecd.org/content/dam/oecd/en/publications/reports/2025/09/national-statistical-offices-as-emerging-trusted-intermediaries-in-data-governance_0c228247/3721ec38-en.pdf
2. OECD (2024). Public Governance Policy Papers. *Digital Government Index. Results and Key Findings*. https://www.oecd.org/en/publications/2023-oecd-digital-government-index_1a89ed5e-en.html
3. Blazquez, D., & Domenech, J. (2018). Big Data sources and methods for social and economic analyses. *Technological Forecasting and Social Change*, 130, 99—113. <https://doi.org/10.1016/j.techfore.2017.07.027>
4. Giest, S. (2017). Big data for policymaking: fad or fasttrack? *Policy Sci*, 50, 367. <https://doi.org/10.1007/s11077-017-9293-1>
5. Valli Buttow, C. (2025). Data-Driven Policy Making and Its Impacts on Regulation: A Study of the OECD Vision in the Light of Data Critical Studies. *European Journal of Risk Regulation*, 16, 114—132. <https://doi.org/10.1017/err.2024.73>
6. Castelnovo, W. & Sorrentino, M. (2021). The Nodality Disconnect of Data-Driven Government. *Administration & Society*, 53 (9). <https://doi.org/10.1177/0095399721998689>
7. Lu, J., Liu, A., Song, Y., & Zhang, G. (2020) Data-driven decision support under concept drift in streamed big data. *Complex intelligent systems*, 6 (1), 157—163. <https://doi.org/10.1007/s40747-019-00124-4>
8. Dziamulych, M., Shmatkovska, T., & Borysiuk, O. (2021). Big data and their role in the digital economy formation. *Galician economic journal*, 70 (3), 16—21. https://doi.org/10.33108/galicianvisnyk_tntu2021.03.016
[Дзямulich, М., Шматковська, Т., & Борисюк, О. (2021). Великі дані та їх роль у формуванні цифрової економіки. *Галицький економічний вісник*, 70 (3), 16—21].
9. Nikitenko, K., & Zhosan, H. (2020). Determining the role of Big Data in decision-making in the economy and finance. *Economic space*, 161, 63—66. <https://doi.org/10.32782/2224-6282/161-11>

- [Нікітенко, К. С., & Жосан, Г. В. (2020). Визначення ролі великих даних у прийнятті рішень в економіці та фінансах. *Економічний простір*, 161, 63—66].
10. Horbachenko, S., Klietvsievych, N., & Dykyi, O. (2024). Using Big Data in the process of making management decision. *Scientific view: economics and management*, 4 (88). <https://doi.org/10.32782/2521-666X/2024-88-16>
[Горбаченко С., Клевцевич, Н., & Дикий, О. (2024). Використання Big Data в процесі прийняття управлінських рішень. *Науковий погляд: економіка та управління*, 4 (88)].
 11. Sarioglo, V. (2011). The modernization of the information provision of the social policy resting on the basis of the micro-simulation model. *Demography and social economy*, 2 (16), 128—135. <https://doi.org/10.15407/dse2011.02.128>
[Саріогло, В. (2011). Модернізація інформаційного забезпечення соціальної політики на основі мікроімітаційного моделювання. *Демографія та соціальна економіка*, 2 (16), 128—135].
 12. Sarioglo, V. (2016). “Big Data” as an Information Source and a Toolkit for Official Statistics: Capacities, Problems, Prospects. *Statistics of Ukraine*, 4 (75), 12—19. <https://su-journal.com.ua/index.php/journal/article/view/157>
[Саріогло, В. (2016). «Великі дані» як джерело інформації та інструментарій для офіційної статистики: потенціал, проблеми, перспективи. *Статистика України*, 4 (75), 12—19].
 13. European Commission. (2020). A European strategy for data. Communication from the Commission to the European Parliament, the Council, the European Economic and Social Committee and the Committee of the regions. Brussels, 19.02.2020. COM (2020), 66 final. <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:52020DC0066>
 14. Ubaldi, B.-Ch., Van Ooijen, Ch., & Welby, B. (2019). A data-driven public sector: Enabling the strategic use of data for productive, inclusive and trustworthy governance. *OECD Working Papers on Public Governance*, 33. <https://doi.org/10.1787/09ab162c-en>
 15. Commission of the European Communities (1996). Europe at the Forefront of the Global Information Society: Rolling Action Plan. Communication from the Commission to the Council, the European Parliament, the Economic and Social Committee and the Committee of the Regions. Brussels. <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:51996DC0607>
 16. Commission of the European Communities (1994). Europe’s way to the information society: An Action Plan. Communication from the Commission to the Council and the European Parliament and to the Economic and Social Committee and the Communities of the Regions. Brussels. <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:51994DC0347>
 17. European Commission (1999). eEurope. An information society for all. Communication on a Commission initiative for the special European Council of Lisbon. <https://eur-lex.europa.eu/EN/legal-content/summary/europe-an-information-society-for-all.html>
 18. European Commission (2001). Commission Communication of 13 March 2001 on eEurope 2002: Impact and Priorities A communication to the Spring European Council in Stockholm, 23—24 March 2001. <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=celex%3A52001DC0140>.
 19. European Commission (2002). eEurope 2005: An Information Society for all. An Action Plan to be presented in view of the Sevilla European Council, 21/22 June 2002. <https://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2002:0263:FIN:EN:PDF>
 20. European Union (2009). Ministerial Declaration on eGovernment, https://www.mt.ro/web14/documente/date-deschise/reglementari/Ministerial-declaration-on-egovernment_Malmo_2009.pdf
 21. European Commission (2010). Communication from the Commission. EUROPE 2020 A strategy for smart, sustainable and inclusive growth. Brussels. <https://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2010:2020:FIN:en:PD>

22. Directive (EU) 2019/1024 of the European Parliament and of the Council of 20 June 2019 on open data and the re-use of public sector information (June 26, 2019). *Official Journal of the European Union*, L 172, 56—83.
23. Regulation (EU) 2022/868 of the European Parliament and of the Council of 30 May 2022 on European data governance and amending Regulation (EU) 2018/1724 (Data Governance Act) (03.06.2022). *Official Journal of the European Union*, L 152/1.
24. Regulation (EU) 2023/2854 of the European Parliament and of the Council of 13 December 2023 on harmonised rules on fair access to and use of data and amending Regulation (EU) 2017/2394 and Directive (EU) 2020/1828 (Data Act). (22.12.2023). *Official Journal of the European Union*, L.
25. Kabanov, O. & Oleksiyuk, T. (2023). Compliance of Ukrainian legislation with certain provisions of legal regulation of the sphere of open data in the European Union. Ministry of Digital Transformation of Ukraine. <https://eef.org.ua/wp-content/uploads/2023/07/Vidpovidnist-zakonodavstva-Ukrayiny-okremym-polozhennyam-pravovogo-regulyuvannya-sfery-vidkrytyh-danyh-u-YEvropejskomu-Soyuzi.pdf> [Кабанов, О., & Олексіюк, Т. (2023). Відповідність законодавства України окремим положенням правового регулювання сфери відкритих даних у Європейському Союзі. Міністерство цифрової трансформації України].
26. Martin, K., Borah, A. & Palmatier, R. W. (2017). Data Privacy: Effects on Customer and Firm Performance. *Journal of Marketing*, 81 (1), 36—58. <https://doi.org/10.1509/jm.15.0497>

Стаття надійшла до редакції журналу 26.01.2026

Стаття прийнята до друку після рецензування: 10.02.2026

Дата публікації: 27.03.2026

Volodymyr Sarioglo, Dr. Sc. (Economics), Prof., Corr. Mem. of the NAS of Ukraine, Mykhailo Ptoukha Institute for Demography and Life Quality Research of the NAS of Ukraine 01032, Ukraine, Kyiv, Blvd Tarasa Shevchenka, 60

E-mail: sarioglo@demography.org.ua, sarioglo@ukr.net

ORCID: 0000-0003-4381-9633

Scopus ID: 6508056314

Researcher ID: GNN-0699-2022

Nataliia Korzhunova, PhD (Economics), Senior Researcher,

Mykhailo Ptoukha Institute for Demography and Life Quality Research of the NAS of Ukraine 01032, Ukraine, Kyiv, Blvd Tarasa Shevchenka, 60

E-mail: nata7vk@gmail.com

ORCID: 0000-0003-0075-7284

INFORMATION SUPPORT FOR SOCIO-ECONOMIC POLICY IN UKRAINE: FROM FRAGMENTED DATA TO EVIDENCE-BASED DECISIONS IN THE CONTEXT OF EUROPEAN APPROACHES

The article examines the challenges of information support for Ukraine's socio-economic policy in the context of moving from fragmented and untimely data toward an integrated information field capable of enabling evidence-based and data-driven governance across policy design, implementation, monitoring, and evaluation. It is shown that during 2014—2021, gaps in statistical and administrative data (lack of censuses, limited capacity to conduct international surveys, underdeveloped administrative registry systems, lack of comprehensive statistics on IDPs) have led to poor data quality and institutional fragmentation of data. Following Russia's full-scale invasion, the situation further deteriorated due to the suspension

or substantial limitation of multiple official statistical operations, increasing reliance on alternative sources that are often partial and unevenly verifiable. As a consequence, strategic documents and public programmes face heightened risks of setting goals and target indicators on an insufficiently robust empirical basis.

The purpose of the article is the identification of the EU regulatory and peculiarities of legal regulation regarding the main aspects of data collection, processing, storage, and use, and to justify the main directions for the formation of modern information support (information field) for socio-economic policy in Ukraine. The main research methods are general scientific methods of analysis and synthesis, induction and deduction, as well as special methods of comparative analysis and institutional analysis. The novelty of the article lies in the fact that, based on research and assessment of the experience of developed countries, primarily EU countries, the authors have identified the main features of a new paradigm for the formation of an information space for the development, implementation, monitoring, and evaluation of socio-economic policy. The main challenges and priorities for the development of the information space for the formation of socio-economic policy and the adoption of informed management decisions in Ukraine have been identified.

The theoretical and methodological part synthesises European approaches to building a “data space” for governance, science and the economy, emphasising interoperability, re-use, confidentiality, accountability, and responsible application of advanced analytics and algorithmic tools, including in the context of expanding AI use. The paper discusses the core EU regulatory landmarks shaping data governance (GDPR, the Open Data Directive, the Data Governance Act, and the Data Act) and their role in structuring responsibilities and boundaries for key actors in the data ecosystem.

The article substantiates the need for a multi-level integrated model of information support for governance in Ukraine, including harmonisation procedures, data-quality assurance mechanisms, and institutional arrangements such as trusted data intermediaries. It proposes a set of objectives and directions for developing a resilient national data environment as a prerequisite for higher-quality policy decisions and closer alignment with the European data and statistical acquis.

Keywords: policy information support, data governance, data space, interoperability, European integration, administrative registers, official statistics.